

MARTINA
AITOLEHTI

HIPPO
TAATILA

Martina
TAISTELIJA

WSOY

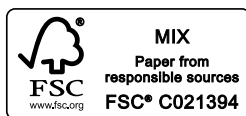
MARTINA AITOLEHTI – HIPPO TAATILA

Martina
TAISTELIJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

TAITEEN EDISTÄMISKESKUS TAIKE ON TUENUT
TÄMÄN KIRJAN KIRJOITTAMISTA.

COPYRIGHT © TEKIJÄT JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48258-2
PAINETTU EU:SSA

SISÄLLYS

MEITSIMARTINA	7	ÄITIYS	100
Kauniin naisen valta ja taakka	8	Pikkusisko	105
Salarakas!	21	Swiss Epic	114
Vegas, havahtuminen	27	TREENI	123
SEKSI	31	Kim ja Kanye	128
OY Martina AB	37	RAHA	134
JULKISUUS	43	Colosseum	139
Kuinka kaunotar kesytetään	48	Meri kuutamolla	146
Käärmelaatikko	57	Nyt on lähtö	153
HENKISYYS	62	TERAPIA	161
Perutaan häät	66	Tainolan asteikko	165
Katien ja Peterin naimahuolet	71	SOME	171
Popdiiva	79	Grand Old Lady	176
Kukkopoika	88	Kolmiottelija	182
Martina, hengenpelastaja	93	KIITOLLISUUS	192
		Nelikymppinen	197
		Epilogi	203
		Kiitokset	205

MEITSIMARTINA

NO MOIKKA!

Martina tässä. Tai sano ihan Maru vaan. Niin kaveritkin sanoo.

Sä oot vuosien aikana nähnyt kaikki lööpit, kuullut kohut. Sä oot lukenut mun haastattelut ja kuunnellut podcastit, joissa oon ollut vieraana. Oot katsonut kaikki realityt, ja sulla on ihan varmasti meikäläisestä mielipide.

Ja saa ollakin. Se vähän niin kuin kuuluu kuvioon, kun puhutaan julkisuuden henkilöstä. Mä tiedän ja ymmärrän sen.

Oli miten oli, julkisuuskuva on yksi asia. *Totuus* on toinen. Ja mä uskallan väittää, että vaikka olisit kuinka seurannut mun tekemisiä viimeiset viis tai kymmenen tai kaksikymmentä vuotta, sä oot kuitenkin nähnyt vain ihan pintaraapaisun meikäläisestä. Sen verran, mitä julkisuuskuva päästää läpi. Mutta kuka mä oon oikeesti? Sitä sä et tiedä.

Eli nyt on just täsmälleen oikea aika kertoa mun elämän tähänastisista käännteistä niin kuin mä ne muistan ennen kuin alan oikeasti unohtaa asioita. Oonhan mä jo herra siunaa neljänkymmenen. Paljon on faktaa, vähän on värikynää, mutta mä toivon, että sä viihdyt mun matkassa ja tiedät tän jälkeen paremmin naisesta, joka tässä puhuu.

Joten otahan mukava asento ja sukella mun maailmaan.

Rakkaudella just sulle,
Maru

Kauniin naisen valta ja taakka

Martina Aitolehti ymmärsi jo yläkouluikäisenä, että huomio on pääomaa. Se avaa ovia.

Tuolloin Martina oli kovapintainen Munkan friidu. Samaan aikaan pakkomielteitä nostattavan naisellinen ja veistoksellisen urheilullinen. Nuori nainen, joka oli aikapäivien ajan voittanut luokkansa pojat kädenväännössä ja pituushypyssä ja sadan metrin sprinteissä, mutta silti sellainen, jota terrassien kesämiehet katsoivat huokaillen pitkään – ja joka päälleikäyvällä, melkein röyhkeällä itsevarmuudellaan sai liian tuttavalliset miehet kääntämään katseensa taivaalla lipuviin pilviin. Eikä sillä, etteikö hän olisi nauttinut huomiosta. Tietenkin hän nautti.

Ikätovereidensa keskuudessa Martinalla oli selkeä asema nokkimisjärjestyksessä. Hän oli katu-uskottava ja sosiaalisesti lahjakas mimmi, jonka kaveripiiriin mahtui yhtä lailla Torpan Poikien korisjunnuja, Munkkiniemen aukion skeittareita, takapulpetin kovanaamoja kuin arkkitehtiperheiden lapsia. Martina oli tekijä, ei kelailija. Joillekin ikätovereille Martina oli jotenkin *liikaa*, mutta kuiskailut ja juurut valuiivat Martinan keholta kuin se olisi ollut teflonilla pinnoitettu.

Ja kun itsenäistyminen alkoi, se iski kuin salama. Selvimmin sen näki äiti Anne Aitolehti.

»Martina oli viidentoista tai kuudentoista, kun äidistä irtaantuminen iski toden teolla päälle. Se oli puoli vuotta äärettömän rajua jokapäiväistä yhteenottoa. Silloin mä tajusin, että jumankauta tossa mimmissä on potkua. Ja yhtä nopeasti pahin vaihe loppui kuin alkoikin.»

Martinan lapsuudenkoti sijaitsi Helsingin Munkkiniemessä Huopalahdenkadulla, Munkkivuoreen johtavan tien varrella. Siellä asuivat Anne ja Martina-esikoinen, kaksi vuotta nuorempi pikkuveli Jonttu ja pikkuinen siskopuoli Steffi. Martinan biologinen isä ei jäänyt tyttärensä elämään, eikä tytär liioin jäänyt häntä kaipaamaan. Annen pitkästä suhteesta muusikko Edu Kettuseen syntyi Martinaa kaksi vuotta nuorempi Jonttu-pikkuveli. Perhepiirissä kävi kääntymässä myös Annen iltatähden Steffin biologinen isä. Heidän jälkeensä äiti seurusteli vuosikymmenen päivät seuraavan miehensä, Artun, kanssa.

Miehet vaihtuivat, mutta äiti pysyi. Hän olikin ylivoimaisesti voimakkain hahmo Martinan lapsuudessa. Anne Aitolehti kantoi perheenäidin vastuun niin kuin se kuuluu kantaa, mutta oli samalla luonteeltaan kapinallinen. Sotien jälkeisten vuosikymmenten Suomi oli Annelle omaan ankeuteensa tukehtuva kauhistus.

»Mä olin ihan raivopäinen nuorena», Anne kuvailee. »Mä koin aina syntyneeni ihan väärään maahan: mun olisi pitänyt asua nuorena Lontoossa tai vähintään Tukholmassa. Suomi oli mun mielestä ihan takapajula. Mä olin itse aina kiinnostunut muodista, tyylistä, sielun ja hengen sivistyksestä. Yri-

tin opettaa mun lapsille ihan pienestä pitäen, että elämä on mielettöä seikkailu, kun on avoin ja kiinnostunut ja uskaltaa katsoa kauemmas.»

Kun esikoistytär Martina varttui murrosikään, myös Suomi oli murroksessa. Juuri sellaisessa murroksessa, mistä Anne Aitolehti oli koko ikänsä haaveillut. Neuvostoliitto oli romahtanut ja YYA-sopimus paperia, ikkunat länsimaailmaan olivat auki ja moottoritiet veivät Berliiniin, Roomaan ja Barcelonaan. Niinpä Anne Aitolehti ei katsonut pahalla, kun hänen yläkouluikäinen tyttärensä mennä viiletti omia menojaan milloin luksusbileisiin Kuusisaareen ja Lehtisaareen, milloin pussibisselle Kalastajatorpan rantaan tai väärillä papereilla Roban yökerhoihin.

Äiti oli opettanut lapselleen, että elämä on seikkailu, ja hänen itsetietoinen, voimakas tyttärensä otti härkää sarvista.

»Mitään ohjeita Martina ei ottanut koskaan vastaan. Meno oli aina, että älä sä mua neuvo, kyllä mä tiedän», Anne Aitolehti kertoo.

Mutta ei äiti tyttärestään osannut huolissaan olla. Samanlainen rajojen rikkoja hän oli ollut itsekin. Pyörinyt nuorena naisena punk-piireissä ja uuden aallon keikoilla, osoittanut mieltä ja haastanut auktoriteetteja.

»Mä itse kapinoin teini-ikäisenä suomalaisen yhteiskunnan harmautta ja nurkkakuntaisuutta vastaan, ja Martinassa oli tosi paljon samaa. Mä ajattelin, että antaa mennä vaan, koe ja elä.»

Kenties Martina ei sitä silloin äidilleen myöntänyt, mutta seikkailun kivijalkana oli voimakas turva: koti, jonne sai aina palata, oli sitten keskipäivä tai aamuyö.

Toisaalta omanarvontuntoisuus ja kovapäisyys eivät olleet koko totuus. Martinalla oli myös pehmeä puoli, joka tuli esille erityisesti hevostalleilla. Martina oli heppahullu henkeen ja vereen, oljentuoksuinen tallien tyttö, eikä häntä haitannut kova työ kuolaavien ja sontivien hepojen keskuudessa. Martina ymmärsi hevosia ja hevoset häntä. Ja vaikka Martina tiedosti jo varhain, että olisi voinut ratsastaa ulkonaöllään ja urheilullisuudellaan, hän valitsi hevostallit, koska talleilla hänet valtasi levollisuus, joka loisti poissaolollaan kaupunkiympäristössä.

Vaan eräänä loppukevään 2000 aamuna elämä otti toisen suunnan.

• • •

TYTTÖ PITÄÄ ohjaksia vankasti käsissään ja tuuli hulmuttaa hänen hiuksiaan ajokypärän alla. Lämmin toukokuinen aurinko hellii kasvoja. Kaikki on hyvin, viimeinkin. Lapsuusajasta tuntuu olevan iäisyys, räiskähteleviin yläkouluvuosiinkin on riittävä turvaväli. Maailma kajastaa vasta avautuneissa silmissä eikä näky voisi olla huumaavampi.

Kohta jo vuoden päivät tyttö on omaksunut uuden ympäristönsä lait ja velvoitteet. Hän herää kukonlaulun aikaan, menee nukkumaan varhain. Hän ei nyrpistele tarttua talikkoon tai puhdistaa kavioita, ei kavahda sormiin tarttuvaa valjasrasvaa. Hän tuntee tallihenkilökunnan nimeltä, on oppinut käsittelemään hevosia niiden yksilöllisten luonteenpiirteiden mukaan. Kun hän sukii hevosen harjaa kumisualla ja tuntee eläimen hengittävän vierellään, leviää hänen mieleensä ja olemukseensa rauha.

Tyttö ei ole vielä edes kahdeksaatoista, mutta hän tietää olevansa kotonaan. Koskaan ennen hän ei ole ollut yhtä varma siitä, mitä elämällään tekee. Kaikki talleilla ja satulassa vietetyt päivät, viikot ja kuukaudet ovat johtaneet siihen hetkeen. Ensimmäinen kesä tallilla meni yrityksen ja erehdyksen kautta, mutta hän oppi nopeasti niin kuin asiasta kiinnostunut vain oppii. Hän opetteli nöyrästi ja kuuliaisesti, varttui vastuuseen, ansaitsi itseään vanhempien luottamuksen. Hän on ensimmäistä vuottaan ravitallin apuvalmentajana ja niin varma kuin häilyvä nuori ihmisolento mistään voi olla.

Hän on nähnyt sen miljoona kertaa, tehnyt ne tuhat toistoja. Miten helpolta ja kauniilta kaikki näyttääkään. Jämäkästi, mutta ei liian voimakkaasti kiinni ohjaksista ja pitkällä suoralla päätykaarretta kohti. Ohjastaja sulautuu osaksi hevosta, hevonen osaksi luontoa ympärillään. Kaksi sydäntä sykkii samassa rytmissä. Vapaasti, mutta säännönmukaisesti, niin kuin aallot valtameren poukamassa.

Hurmion hetki, vapauden hetki, tuntuu ikuiselta.

Mutta hetken hurmio on pettävää jäätä. Ohjastajan ajatus kelluu vapauden aalloilla vain hetken. Se on riittävä aika hevoselle ottaa ohjat. Ohjaket kiristyvät tytön käsissä ja hän ymmärtää kyllä, että eläimelle on näytettävä, kuka kääntää. Tyttö on tehnyt sen kaiken aiemminkin. Puolipidäte vatsalihaksilla, pieni lantiokäännös, rauhallinen uloshengitys. Vaan hevosella on oma tahto, niin kuin villiksi syntyneellä eläimellä on tapana olla.

Tyttö tuntee pulssinsa rytmin tihenevän, näkökenttensä himmenevän. Hän kiskoo ohjaksista yhä kovempaa, kiskoo

ja nykii, mutta se on myöhäistä. Ikaikaiset vaistot johdattavat hevosta, joka tuntee esi-isiensä kutsun vuosisatojen takaisilla aroilla. Eläin ja kärkyt ohjastajineen harhautuvat suoralta oikoreitille. Tyttö näkee pihakaivon kannen reitillään ja yrittää, hän todella yrittää kääntää hevosen suuntaa, mutta sekunnit eivät riitä korjausliikkeen tekoon.

Maailma hidastuu.

Kavio kopsahtaa kiveen.

Kärky pompahtaa ilmaan, kääntyy kyljelleen kahden renkaan varaan. Kuuluu voimakas rusahdus ja pillastunut hirnahdus. Tyttö tömähtää olkapäätä edellä maan kamaaraan, ja neljäsataakiloinen eläin jytisee maahan hänen vierelleen. Vain muutama kymmenen senttiä pelastaa tytön hengen.

Tyttö tuntee poltteen kyljessään, olkapäässään ja poskessaan, mutta nousee oikopäätä pystyyn. Ei ole aikaa tuntea kipua. Äänet tajunnan takaa kertovat, että tallipihan väki on juoksemassa paikalle. Apua on tulossa. Hätä ja hämmennys patoavat itkua rintalastan taakse.

Martina tietää, ettei hevonen nouse enää.

• • •

ANNE AITOLEHTI AISTI muutoksen tyttärensä psyykessä, kun tämä palasi Lahdesta hevostalleilta lapsuudenkotiinsa ja sulkeutui huoneeseensa.

»Ei Martinalle fyysisesti käynyt mitään paria mustelmaa vakavampaa, mutta hirveän kova paikka se hänelle oli. Mä näin sen, miten hän kärsi ja mielti, vaikkei hän olisi mulle mitään tahtonut myöntää.»

Hädin tuskin kahdeksantoistavuotiaan oli keksittävä itsensä, kaikkensa, alusta asti uudelleen.

Peruskoulun paperit eivät riittäneet työpaikan saamiseen, jokin koulutus oli hankittava. Ongelma vain oli se, ettei Martina ollut mikään kirjatoukka. Läksyt eivät kiinnostaneet ja koulussa hän hengasi mieluummin takarivin *badassien* kanssa kuin pänttäsi Suomen rajoja kautta vuosisatojen – hän oli ennemminkin Beverly Hills 90210 -sarjan kovapintainen Brenda Walsh kuin lempeä ja empaattinen Donna Martin.

Ainahan Martina oli ollut terävä-älyinen, mutta »luke-matta läpi» -periaate peruskoulussa riitti seiskan päästötodistukseen. Lukio ei kiinnostanut, mutta ei amiksessakaan ollut oikein mitään omaa. Martina piirteli mielessään korkeaa tähtitaivasta, kartoitti avautunutta läntistä horisonttia – hän tahtoi olla filmitähti tai malli tai urheilija. Jos jokin tavallisten kuolevaisten ammatti oli pakko valita, niin sitten poliisi. Jotain, missä olisi toimintaa.

Onni onnettomuudessa, että Martina oli ymmärtänyt kauneuden merkityksen pääomana.

Kauneus, urheilullisuus, itsevarmuus ja orastava seksuaalisuus olivat pedanneet hänelle sosiaalisen aseman, joka ulottui Munkkiniemen nurkkia kauemmas. Martina tiesi, että häntä haluttiin, ihailtiin ja kadehdittiin. Häneen iski-vät silmänsä rokkarit ja hoppersit, lätkänpelaajat ja näyttelijä-opiskelijat, niin teinipojat kuin aikamiehetkin. Kahdeksantoistakesäisenä ei Martinan tarvinnut kauaa notkua Kaivo-huoneen baaritiskillä, kun jostain ilmestyi nelikymppinen pukumies, joka liu’utti eteen Cosmopolitan-drinkin, sujautti

American Expressinsä alumiiniseen korttikoteloon ja kysyi katse tiukasti silmissä, että mitäs tytölle kuuluu.

»Mun kävi niin sääliksi niitä Martinan ihailijoita», äiti-Aitolehti naurahtaa. »Niitä riitti. Oli Helsingistä ja Tukholmasta ja ties mistä. Miten ne piiritti Martinaa ja järjesti sille lahjoja ja kukkia ja oli ihan onnettomia, kun Martina tuhahti, että ihan sama, ei kiinnosta.»

Ensimmäisiin muotinäytöksiinsä Martina oli astellut jo yhdeksäsluokkalaisena, eikä ihme, sillä ulkonäöltään hän oli jotain aivan muuta kuin navetanpankolta kaivettu persjalkainen karjakko. Tumma ja teräväpiirteinen, jäyhä ryhti, naisenpehmeys ja treenillä taltattu jäntevyys, mantelisiilmät.

»Muistan hyvin, kun Martina kutsui mut katsomaan ekoja muotinäytöksiään. Ihan aina mä en ollut ihan vakuuttunut, että niistä olisi Martinalle ura, mutta hän teki omat ratkaisunsa ja mä halusin tukea häntä niissä. Kun hevoshommat päättyi miten päättyi, Martsalle näytti tulevan oikein misio siitä, että tämä on mun suuntani, tämä voi avata mulle maailman.»

Sisimmässään empivänä ja epävarmana nuorena tyttönäkin Martina tiesi, miltä tuntuu, kun ties mitkä yritysjohtajat ja diplomaatit vievät käsipuolessaan VIP-tiloihin ja tilaavat pöytiin ämpäreittäin skumppaa, kun pikkuisen palkitsee heitä hymynvälkkeellä, nauraa heidän vitsilleen ja kuiskaa jotain korvaan.

Olihan se valtaa, kun pystyi sulattamaan pelkillä suloiltaan vahaksi jonkun, joka lentää bisnesluokassa mantereiden välillä ja komentaa myllykirjeillään tuhansia ihmisiä.

Suomi on pieni maa, ja portit olivat avautumassa.

...

KAUNEUSKILPAILUT SEURASIVAT toisiaan.

Suomen mallikuningatar -kilpailu. Kaksi paikkaa Miss Suomi -semifinaalissa. Kalenterityttö-kilpailun voitto.

»Martsalla oli huoneensa seinällä lehtileikkeitä eri kauneuskilpailujen voittajista. Se oli saksinut niitä Iltalehdestä ja Hymystä ja ties mistä. En mä koskaan kysynyt, mitä se niillä ajoi takaa, mutta kai se niistä ammensi jotain», Anne sanoo.

Sattumanvaraiselta vaikuttaneessa toiminnassa oli kuitenkin syvää metodiikkaa. Julkkiskaunottarien kuvien katominen oli samaan aikaan meditaatiota ja motivaatiokiukun hakemista. Minä *tiedän*, että olen kauniimpi kuin tuo. *Tiedän*, että minulla on parempi kroppa. Mutta samalla se oli ihailua. Kuin käänteisen Frankensteinin hirviön kokoamista: tahdon oppia tuon poseerauksen, tuon katseen. Tahdon tuollaiset huulet.

Kunnes yhtenä arvaamattomana hetkenä tilaisuus kolkkutti ovelle. Vuonna 2001 ympäristönsuojelun kunniaksi järjestetyn Miss Earth -kauneuskilpailun järjestäjät tahtovat lennättää vasta yhdeksäntoistavuotiaan Munkkiniemen tytön Filippiineille, Quezon Cityyn.

»Martina tuli kotiin ja ilmoitti, että hänellä on lennot ja majoitus Filippiineille. Ei siinä sitten mitään, pidin huolen, että työllä on riittävästi rahaa matkassaan, ja ostin sinne viemiseksi tosi kalliita suomalaisia design-nukkeja», hänen äitinsä kertoo.

Eikä Martina millään osannut varautua kaikkeen, mitä päivä toi eteen. Kisaorganisaatio vierailutti kilpailijoita

lastenkodeissa ja aids-sairaaloissa, herätti kukonlaulun aikaan ja valvotti pitkälle yöhön. Kilpailijoiden piti olla eteerisiä ja sulokkaita, mutta samalla tietoisia eettisistä ja yhteiskunnallisista kysymyksenasetteluista ja valmiit analysoimaan niitä virheettömällä englannilla.

Kymmenet kilpailuun lennätetyt nuoret kauneuskuningattaret ympäri maailmaa katsoivat vuoroin toisiaan, ja vaikka kukaan ei sitä ääneen sanonut, he kaikki ymmärsivät tulleensa viskatuksi varoittamatta kylmään veteen.

»Mä vähän epäröin, mutta sieltä tuli pari kertaa sähköpostilla kuulumiset ja joitain kuvia, missä hän poseerasi hirveän kivan oloisten ruotsalaisten missien kanssa hotellihuoneessa», Anne Aitolehti muistaa. »Lopulta kaikki meni tosi hyvin ja Martsa kasvoi henkisesti metrin sen matkan aikana.»

Se oli kuitenkin vasta esimakua tulevasta.

• • •

MARTINAN OSALLISTUMINEN Miss Suomi -koulutukseen ei tullut hänen lähipiirilleen yllätyksenä.

Kansallisessa mittakaavassa Miss Suomi -kilpailu oli kaikista kauneuskilpailuista suurin, historiallisesti merkittävin ja ikonisin. Historian paino tuntui kukkaan puhjenneiden nuorten naisten hartioilla, kun he ryhmittäytyivät koulutukseen osana pitkää historiallista jatkumoa aina Ester Toivoesta Armi Kuuselaan ja Anne Pohtamosta Lola Odusogaan. Arvioinnin kohteena olivat ikiaikaiset standardit vartalon sopusuhtaisuudesta kasvojen kauneuteen, sulo ja käyttäytyminen, sivistys ja puhetapa ja siveellinen maine.

Ja jo ensimmäisessä koulutuksessaan istuessaan Marti-
nasta tuntui siltä kuin hän olisi pyöreä palikka, jota väkisin
sullottaisiin neliskanttiseen koloon.

»Oli Miss Suomi ollut mulle jonkinlainen haave niin
kauan kuin muistin, mutta hirveän vaikea sinne oli sopeutua,
kun lopulta kilpailuun hakeuduin. Siihen lokeroon haettiin
yhdenlaista naistyyppiä, mitä mä en ollut», havainnoi Mar-
tina Aitolehti vuosien takaista asemaansa nyt, kaksikym-
mentä vuotta myöhemmin.

Kahdesti Martina pääsi semifinaaliin, muttei kummalla-
kaan kerralla kymmenen joukkoon. Syitä hän pohti mieles-
sään. Kenties se jotenkin hehkui hänen olemuksestaan, ettei
hän kuitenkaan ollut kotonaan missimittarilla arvioituna.

Silloin Martina ei uskaltanut myöntää sitä edes itselleen,
mutta Miss Suomi oli hänestä talkkunanmakuinen ja viilin-
värinen instituutio: 1900-lukulaista kauralyhteiden kanssa
patsastelua, runonlausuntaa ja tanhuamista. Miss Suomi ei
ollut ollenkaan sitä maailmaa, mihin Martina oli nuoruudes-
saan kasvanut – Madonnaa, Music TV:tä, Oasista ja Melrose
Placea.

Martina tahtoi olla mukana jossain epäsuomalaisessa, ei-
konventionaalisessa. Miss Suomi -kilpailun voittaminen olisi
tietysti taannut kansainvälisille näyttämöille tähdänneelle
Martinalle suoran paikan Miss Maailma -kilpailuun, mutta
sekin oli hänen mielessään yhtä kaikki samaa ulkokultaista
instituutiota. Miss Suomi -kilpailun standardeihin nöyrty-
misen sijaan Martina tahtoi löytää ohituskaistan – arenan,
jossa tuoda rohkeasti esille oma urheilullisuutensa, naiselli-
suutensa, omanarvontuntonsa.

Vastaus löytyi lähempää kuin hän olisi ensin kuvitellut.

»Kaikki sen ajan kuumimmat Playboy-mimmit ja Baywatch-tytöt tuli Miss Hawaiian Tropic -kilpailusta. Suomesakin kilpailu oli järjestetty, mutta pienimuotoisemmin. Mua tietysti kiinnosti sen kisan kansainvälinen ulottuvuus», Martina kertoo.

Hän tunsi kansainvälisen Miss Hawaiian Tropic -kilpailun maineen »rouheampana» missikisana, jonka osanottajien ei tarvinnut sipsutella tiara päässä lavalle ja huokailla maailmanrauhaa. Miss Hawaiian Tropic -kilpailija sai olla rohkeampi, räiskyvämpi ja persoonallisempi.

Kilpailun historian tuntevana Martina ymmärsi, miten lyhyt matka sieltä oli Hugh Hefnerin allasbileisiin tai NBC-kanavan primetime-ohjelmiin. Jonkin aikaa hän oli saksinut kuvia suomalaisista misseistä, mutta opiskelu avarsi maailmaa. Miss Hawaiian Tropic -kilpailun myötä kansainväliseen mallitähteyteen kohonneet Rebecca DiPietro, Christa Nicola, Ashley Massaro ja Holly Madison olivat pian hänelle tuttuja nimiä. Ei hirveästi enää kiinnostanut Hilja, maitotyttö.

Koeponnistus Miss Hawaiian Tropic Suomen osakilpailussa 2002 toi ohimoille ensimmäisen perintöprinsessan tiaran. Niin lähelle pääseminen kirpaisi, mutta Martina nieli pettymyksensä. Elämä oli ihan miellyttävää. Hän tanssi ja treenasi, tienasi omaa elantoaan baaripirikkona ja silmäkarkkina Sedu Koskisen ravintoloissa, ja runsaasta tarjonnasta kelpasi valita miesystäviä käsipuoleen.

Vaan sallimus kolkutti ovelle toisenkin kerran.

»Se oli loppuvuotta 2003, kun Miss Hawaiian Tropic -kisaan ysärin lopulla osallistunut Jenni Ahola soitti mulle

ja sanoi, että nyt sä osallistut uudestaan ja haet voiton kotiin. Mä olin just ottanut ihan pienen tatskan alaselkään, se oli ihan tulitikkuaskin kokoinen, ja vastasin, että enhän mä pärjää. Jenni sanoi, että ei se oo mikään Miss Suomi -kilpailu, Miss Hawaiian Tropicilla pitää ollakin särmää.»

Martina teki työtä käskettyä, valjasti koko persoonansa käyttöön ja oli ylivoimainen Suomen Miss Hawaiian Tropic -osakilpailussa.

Maaliskuussa 2004 Martina poseerasi ensimmäisen kerran yksin sensaationnälkäisen suomalaisen tabloidimedian edessä voittajan nauha harteillaan. Itsevarmuus, urheilullisuus ja seksuaalisuus palkittiin, kun Martina tanssitti tuomaristoa pikkusormensa ympärille.

»Mä muistan, kun finaalia seuraavana aamuna heräsin Tampereella Hotelli Ilveksen kattohuoneistosta ja mulla oli ihan epätodellinen olo. Mä en ehtinyt edes aamiaiselle asti, kun lehdet soitteli perään ja pyysi haastatteluja, ja puheliin tulvi onnitteluviestejä. Oli tosiaan sellainen fiilis, että olin saavuttanut jotain.»

»Minusta ei saada seuraavaa kohumissiä», Martina kommentoi lehdistötilaisuudessaan.

Salarakas!

Hädin tuskin oli aurinkovoide ehtinyt kuivua tuoreen Miss Hawaiian Tropicin iholle, kun hänen puhelimensa kilahti tekstiviestin merkiksi.

»Moi Martina. What's up ;)»

Viestin oli lähettänyt Alexei Eremenko Junior, parikymppinen venäläistaustainen ammattifutarin alku. Martina ei tarkalleen muistanut, missä kissanristiäisissä oli itsevarmaan ja eleganttiin playboyhahmoon alun alkujaan tutustunut, mutta nuori mies oli nopealla ensitapaamisella tehnyt vaikutuksen maailmanmiehen elkeillään, jotka oli kuorutettu poikamaisella charmilla.

Jutellaan ihmeessä, Martina ajatteli. Hän oli vasta kruunnattu missikaunotar, nuori ja vapaa, viriili ja määrätietoinen ja avoin maailman tarjoamille houkutuksille. Olisi ollut idioottimaista kieltää itseltään hauskanpitoa. Olkoonkin, että Eremenko oli tahollaan vakaassa parisuhteessa.

»Lähinnä mä ajattelin, että flirttailu on kivaa, *why not.*»

Vastausviesti sinkoutui napinpainalluksella tiedon valta-tielle. Meni minuutti, ja Martinan puhelin kilahti uudelleen.

Pikakelaus muutaman viikon päähän. Martinan puhelin soi. Häntä yrittää tavoitella Katso!-lehden tuttu toimitaja Elli Juuso.

»Mä vastaan puhelimeen ja Elli sanoo, että hei, meille on tullut tieto, että sä oot suhteessa jalkapalloilija Alexei Eremenkon kanssa, onko tää totta. Mä oon luurin toisessa päässä ihan hiljaa. Tajuan saman tien, että vastaan mä mitä tahansa, se on sekunti ja media räjähtää.»

• • •

MUUTAMINA INTENSIIVISINÄ viikkoinaan Alexei Eremenkon kanssa Martina Aitolehti päätyi Hollywoodiin – ainakin Suomen versioon siitä.

Eremenko oli olemukseltaan kaikkea muuta perinteiset suomalaisurheilijat, mustikkasoppaa ryystävät, savupirtin pahnoilta revityt harjastukkaiset kiekonheittäjät. Eremenkon kanssa ei ollut tylsää hetkeä. Hänessä kohtasivat Karl Lagerfeldin estetiikka ja Enrique Iglesiasin karisma. Mies käveli hartiat ja pää pystyssä, vinkkasi silmää kameroille, lähetti lentoposuja faneille. Rakastajatar sai lahjapakettissa Victoria's Secretiä, ja Alexein Mercedes-Benzissäkin oli penkinlämmittin valmiiksi päällä.

»Mä ihastuin Alexeissa sen röyhkeään itsevarmuuteen ja pelisilmään. Se ei hannaillut tippaakaan, vaan oli tosi varma otteissaan. Ei mitään anteeksipyytelyä», Martina kertoo.

»Urheilullinen ihminen on aina mun mielestä tosi viehättävä. Urheilullisuus kertoo sisusta, sitoutuneisuudesta, kurinalaisuudesta.»

Salasuhteessa kutkutti myös kielletyn hedelmän maku. Siitäkin Eremenko teki spektaakkelin. Hän ei piilotellut sitä, että oli kihloissa pitkäaikaisen kumppaninsa Jenni Rantalan kanssa, mutta tosiasiaa päätettiin yhdessä vaieta.

**”MARTINA AITOLEHTI
YMMÄRSI JO YLÄKOULU-
IKÄISENÄ, ETTÄ HUOMIO ON
PÄÄOMAA. SE AVAA OVIA.”**

Välittämättä vuosia kestäneestä someraivosta, ilkeämielisistä lööpeistä ja vähättelystä Martina Aitolehti on kulkenut määrätietoisesti kohti unelmiaan. Matka on vaatinut myös vastoinkäymisiä ja väärää valintoja.

Martina – Taistelija on suorasukaisen naisen innostava kirja, joka kertoo, miten mahdottomilta tuntuvien haasteiden ja julkisuuden paineen keskeltä voi vielä nelikymppisenä nousta triathlonurheilijaksi ja onnelliseksi oman arvonsa tuntevaksi naiseksi.

	
www.wsoy.fi	9 789510 482582
17.3	ISBN 978-951-0-48258-2